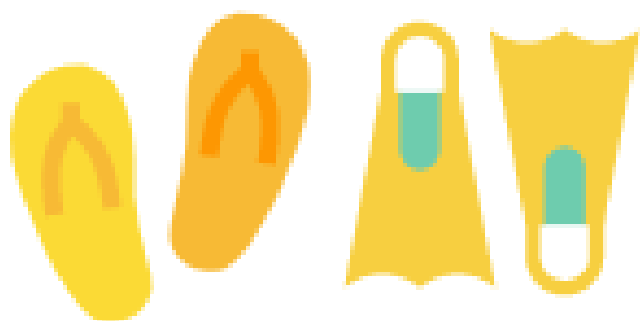

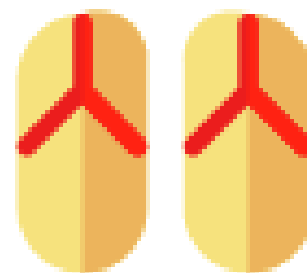
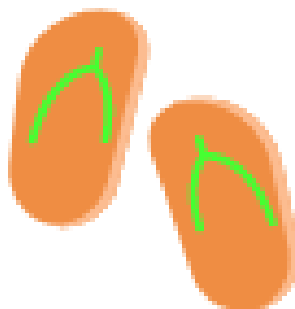
SVOD

KA

25

SVODKA - ŠKOLNÍ ČASOPIS SVOBODNÉ CHEBSKÉ ŠKOLY
DUBEN 2017- ČERVEN 2017

Maturanti se loučí

Ačkoliv se pro většinu z Vás (žáků i učitelů) konec školního roku teprve blíží, letošní oktáva se se školou již rozloučila.

„Maturita – zkouška dospělosti“, říká se, a do jisté míry je to pravda. Na některé z nás (konkrétně určitě pro mě) ovšem ta dosud největší životní zkouška teprve čeká. Nejtěžším krokem pro mě bude ta obrovská změna – poprvé ve svém životě budu chodit na jinou školu, poprvé budu bydlet v jiném městě, a těch „poprvé“ je mnoho dalších.

Na „Svobodku“ jsme chodili někteří z nás celých dlouhých 13 let, a zážitků (dobrých, ale i těch horších) máme nespočet, a to i s těmi lidmi, které jsme znali třeba jen rok. Upřímně musím říct sám za sebe, a doufám, že i za zbytek své třídy, že na naše školní léta nikdy nezapomenu. Na vše, co jsme zde prožívali, a alespoň trochu snad na to, co jsme se tu naučili.

Tímto bych tedy chtěl popřát příští oktávě hodně štěstí při jejich maturitách, a zároveň poděkovat všem našim skvělým učitelům – přeci jen je náš obrovský úspěch u maturitních zkoušek z velké části jejich zásluhou.

Nejvíce ze všeho bych ale chtěl poděkovat naší úžasné paní třídní učitelce. Paní Koblířová se o nás starala od tercie jako o vlastní, vždy nám se vším ráda a ochotně poradila, pomáhala nám řešit vše možné, nejen záležitosti týkající se školy. Byla nám celou tu dobu obrovskou oporou, a my si jí neskutečně vážíme za všechno, co pro nás udělala.

Děkuji za krásně strávených 13 let na Svobodce, a těším se, že na ni budu vzpomínat v dobrém a zůstanu v kontaktu s těmi všemi skvělými lidmi, které jsem zde poznal.

Jan Bureš

Program excellence škol 2016/2017

V letošním roce obdržela naše škola prostředky v rámci programu MŠMT Excellence škol určené na zvyšování kvality přípravy nadaných dětí. Prostředky jsou vázány na úspěchy dětí ve vědomostních soutěžích. Program je určen z větší míry na podporu přírodovědného vzdělání a prostředky slouží k finančnímu ohodnocení pedagogů. Jsme rádi, že tento program existuje a umožňuje podpořit pedagogy, kteří pracují více a radostněji, než jim ukládá povinnost.

Ing. Jindřich Papež

Body The Exhibition

Ve čtvrtek 20. dubna se uskutečnil školní výlet do Prahy na výstavu lidského těla-Body the Exhibition. Zúčastnit se mohli pouze třídy vyššího gymnázia a společně jsme vyrazili v ranních hodinách vlakem pod dozorem paní učitelky Veselé, Koblířové a Rambouskové. Hned po příjezdu do Prahy jsme se vydali rovnou na výstavu, která začala kolem 14:30. Výstava byla velmi naučná a pozoruhodná. Na

výstavě jsme mohli vidět kosterní systém, svalstvo, orgány, krevní oběh a mnoho dalších zajímavých věcí. Na konci výstavy byla i zvláštní galerie s vývojem lidského plodu. Exponáty byly vystaveny v různých pozicích, abychom viděli, jak naše tělo pracuje například při sportu a nebo v odpočinku. Po výstavě jsme se vrátili na Hlavní nádraží, kde jsme dostali rozchod. Do Chebu jsme dorazili kolem 19:00 a každý se vydal svou vlastní cestou domů.

Jan Lhota

Na výstavu Body Exhibition jsme šli všichni velice šťastní a natěšení. Pro mě, jako budoucího doktora, to bylo velice lákavé strávení dne. Začátek byl lehce utahaný. Vlak, dlouhé čekání a seznámení s průvodcem. Průvodce nás pak velice svižným tempem provedl všemi exponáty, které údajně tvořili japonští vězni. Příslib 100% podobnosti se pro mnoho z nás nevyplnil. Těla byla tak ošetřena, že na nás působila jako z umělé hmoty.

Daniel Šverdík

Koncem dubna jsme vyrazili na Pražské výstaviště na výstavu Body Exhibition. Na výstavě jsme si prohlédli skutečná lidská těla a jejich části. Postupně jsme si prošli části s orgánovými soustavami, s tepnami a žilami, se svaly a s dalšími exponáty. Mně osobně se nejvíc líbila různě stará embrya. Součástí výstavy byla i první pomoc, kde jsme si mohli vyzkoušet klasickou resuscitaci, resuscitaci dítěte nebo jsme se mohli pokusit najít bulku v modelech prsou. Celý den jsme si všichni užili.

Natálie Šnajdrová

Cestopis Mexico Jen blbněte

Acapulco není symbol

Muž z Acapulca je film, který jsem jako dítě miloval. Jak moc jsem jako dítě toužil navštívit toto město a spolu s Belmondem se brodit běloskvoucím pískem proslulé Acapulské pláže. Dnes večer se tu máme setkat s naší mexickou přítelkyní a já si budu moci konečně splnit dětský sen. Olivia je naše známá již přes dva roky. Seznámili jsme se s ní díky Jitce, Jindřině sestře. Ta se na jedné ze svých misí OSN seznámila s Mexičanem Karlosem a ten přijal její pozvání na návštěvu Čech i se svojí družkou Olivíí. Pro nedostatek času nás Jitka požádala, jestli bychom se nechtěli chvilku postarat o dva Mexičany a my s nadšením přijali. A tak jsou u nás doma v Čechách a my spolu s jejím přítelem objíždíme všechny naše památky. Začínalo tenkrát sněžit, a tak se chudáci klepali zimou v jejich nejteplejším oblečení vhodném na letní slavnost slunovratu. Oblékli jsme je jak se sluší a patří na severany, ale stejně byl jejich nejsilnější zážitek strašná zima. Slovo dalo slovo a na konci našeho čtyřdenního putování přišlo pozvání do Mexika. Olivie nám po těchto zážitcích doporučuje návštěvu Mexika nejpozději v únoru, neboť dospěla k názoru, že čtyřicetistupňové horko by muselo jednoznačně znamenat naši smrt. Nikdy mezi námi nepadlo ani slovo o jejich sociální situaci a po návštěvě Chiapasu jsme propadli určitým obavám, jestli naše návštěva příliš nezatíží Oliviiin rozpočet. Mezi tím, co po přistání v Acapulcu takto uvažujeme, probíhá zaběhlý rituál, najdi si svou bagáž. Celník nás posílá s ostatními cestujícími k imigrační přepážce a nechce pochopit, že nenáležíme k hrstce turistů, kteří právě přiletěli z Evropy a nemají ještě za sebou celní prohlídku. Až když Jindra znervózní a místo mávání povolením k pobytu mu začne dokument mačkat na obličej, je ochoten si text přečíst. Nejsme překvapeni, že nás s naprostým klidem posílá přesně na druhou stranu, když před tím z jeho výrazu jsme vyčetli, že není snad neschopnějších lidí na světě než ti turisté. Sbíráme těžce vybojované batohy a trochu rozrušení zaháníme na úprk několik nebezpečných taxikářů, kteří nám nabízejí nehorázně předražené služby. I kdybychom taxík potřebovali, koupili bychom si jízdenku na letiště a taxikáře později počastovali menším bakšišem. To je doporučený a nejlevnější způsob. My však máme domluvenou schůzku a očekáváme Olivii. Po chvíli se k nám přitočí jakási slečna a až podle hlasu poznáváme, že je to ona. Zhubla asi dvacet kilo a z buclaté slečny se změnila na krásnou mladou dámu. Vrhá se na nás a než se vzpamatujeme, už nás zuřivě líbá, sotva ustoupí, nahradí ji maminka. Vřelost jim rozhodně nechybí a já začínám chápat, proč se o nás říká, že jsme studení čumáci. Obě krásně voní, což se o nás po celodenní tůře nedá tvrdit ani s notnou dávkou představivosti. Trošku se stydíme a jsme rádi, že už vycházíme před halu. Naše obavy se rozplývají. Olivia totiž vlastní klíče od nejnovějšího typu Dodge, který dělá čest celému parkovišti a není z půjčovny. To nás částečně uklidňuje, a když zastavíme v zahradě krásné vily shlížející na Acapulský záliv z úbočí kopce, jsme rádi, že jsme si nevzali taxi. Tady bychom rozhodně nezazvonili. V rezidenci jsme ubytováni v pokoji pro hosty. Věru chtěl bych takto bydlet po celou dobu naší návštěvy v Mexiku. Pořádně se ještě nerozhlédneme a svedeme menší bitvu o sprchu, naštěstí je dost velká pro oba, a tak se nakonec domluvíme.

I když to vypadá jako nevhodné, je na tomto místě nutno říci něco málo o mé jazykové vybavenosti. Domluví se anglicky a slušně vychovaní lidé říkají, že mám velmi osobitý přístup k tomuto jazyku. V cizině mluvím rád a hodně, mám však určité požadavky na deduktivní schopnosti mých posluchačů. Ti by si však nejraději sedli, nepřemýšleli a poslouchali mé vyprávění. Zastávám názor, že pozornost posluchače si nejlépe udržíte, pokud bude muset přemýšlet nad tím, co říkáte. Kdo mě slyšel mluvit anglicky, jistě mi dá za pravdu, že v tomto oboru jsem nepřekonatelný. Budoucí, minulý, přítomný i předpřítomný čas jsou pravou pochoutkou pro lingvistu mého formátu. A dokáže-li se posluchač náhodou zorientovat v časové posloupnosti mého vyprávění, počastuji ho několika výrazy, které v mém pojetí musí mít přeci podobný význam, vždyť jsou si tak podobné. Own a owl, trouba a sova v angličtině znějí velmi podobně. A tak překvapím hned první větou, ve které pochválím jejich

nádhernou kuchyň a zvlášť pochvalně se vyjádřím o mikroženě sově. V překladu mikrovlnná trouba. Tatínek je nadšen. Ihned si mě odvádí do zahrady, a pokud se nemýlím, celý večer hovoříme velmi zasvěceně o nerostech, politické situaci a shodujeme se na závěr, že globální oteplení je svinstvo. Mluví anglicky jako já, a tak jsme možná hovořili o orchidejích, ale v každém případě jsme vypili několik lahví vína a zábava ani na chvíli nestagnovala. Jindra zatím hovoří v domě s Olivíí a její maminkou. Na rozdíl ode mě nemluví ráda, ale mluví gramaticky velmi správně a ovládá španělštinu a němčinu. Bohužel v obou jazycích těžko zvládá poslech, ale pokud si ostatní uvědomí, že musí mluvit pomalu a řádně vyslovovat, konverzuje velmi obratně. Později, když jdeme spát, vyslechneme ještě nechtíc otce, jak Olivii říká: „Bál jsem se, co si s nimi budu povídat, ale jsou to milí lidé“. Tolik ještě ve španělštině zvládnou a Jindra mi potvrzuje, že jsem se nemýlil. I on mi přirostl k srdci, a tak když mi druhý den nabízí ženu, jsem velmi překvapen. Nečekal bych od starého pána, že prohlédne mé nízké pudy a bude mě chtít zasvětit do nočního života Acapulca. Vzhledem k tomu, že návrh učinil veřejně, odmítám. Zdá se mi, že jsem ho trošku zklamal a za chvíli přichází s CD a opakuje svůj návrh. Přitom mi prstem ukazuje na jeden z titulů na CD a já konečně chápu, že se mě ptal, jestli nechci slyšet Prodanou nevěstu v originále. Tatínek je totiž velký milovník vážné hudby a v jeho fonotéce nechybí Smetana, Janáček a Dvořák. Chvilí jsem překvapen, ale pak rád souhlasím. Je unešen, když spolu s operními pěvci přezpívám notoricky známou pasáž ve své mateřštině a bezelstně mi klade otázku, jestli všichni v Čechách umíme Čínsky. Vysvětluji mu, že jazyk který slyšel, je čeština a nám že zdaleka čínštinu nepřipomíná. Mně to zní stejně, odpovídá, ale je to příjemné na poslech a k té hudbě se velmi hodí. Nepřeme se, vždyť víno je tak dobré a šumící moře v zálivu láká. Snídáme a nejsme schopni odejít od stolu, dokud na mísách leží všechno to nádherné neznámé ovoce, ale všechno krásné jednou končí a začíná něco nového, pro mě ještě krásnějšího. Jdeme na pláž. Člověk by asi měl navštěvovat jenom místa, o kterých si neudělal vlastní neopodstatněnou představu. Moře je zakalené a čpí rybinou, ve vodě s vysokými vlnami se prohánějí vodní skútry, které naprosto ignorují plavce a ve snaze vyhnout se člunům tahajícím padáky jsou schopné vám projet mezi lopatkami. Pláž je připravena pro natáčení akčních scén bez zbytečných kulis a akční je již sám pobyt ve vodě. Alespoň sebou plácnu do písku a půjdeme. A opravdu jdeme. Tentokrát v doprovodu kerbera, který nám vysvětluje, že tato část pláže je určena pouze pro hosty hotelu. Ať si ji pěkně užijí, říkám si v duchu a vzpomínám na koupel ve vodopádech Aqua Azúl. Tady bych chtěl strávit dovolenou za padesát tisíc. Ne nepřeháním, včera jsme totiž potkali na letišti bivakující skupinu českých turistů, kteří právě přiletěli a po dvacetihodinovém letu jim cestovka zajistila ještě patnáctihodinový odpočinek na letišti, neboť ubytování mají až ode dneška od šestnácti hodin. Dovedu si představit lepší místo, kde bych chtěl zemřít, než letiště v Acapulcu a jsem si jist, že tohle by mě zabilo. Tak jsem zase chudší o jednu touhu a bohatší o jednu zkušenost. Olivie se usmívá, asi ví své. Přiznává, že v Acapulcu vyrůstala a na této pláži se ještě nikdy nekoupala, z neznámého důvodu ji však chtějí návštěvníci vidět. Prostě nejsem jediný, koho oslovil Muž z Acapulca.

Vyjíždíme na nejvyšší kopec v okolí, který je domovem místní smetánky. Domy milionářů oddělené do ostatního města vysokou hradbou, jejíž jediný vstup je strážěn samopalníky, jsou snem architektů. Tady se nešetřilo. Co si představivost architekta usmyslela, to se stalo skutkem, a tak se můžete pokochat stavbami různých barev, tvarů a velikostí, pokud ovšem máte domorodého průvodce, který na vstupní bráně odevzdá řidičský průkaz. Na samotném vrcholu kopce stojí kaple s křížem, odkud je opravdu nejhezčí pohled na město. Kocháme se drahnou chvílí kombinací modře moře a bělosti budov. Chystám se na květnatou řeč. To, co obvykle přejí lidem, kteří vedou proslovy, které nám obyčejně objasňují fakty notoricky známé, nebo na první pohled patrné, se stane mně. Jakýsi papouch si odloží na mé rameno něco, co zřejmě považoval za přebytečné břemeno. Hmota je lepkavá a celkem pevně ulpívá na mém triku. Jindra pociťuje úlevu, neboť správně odhadla, že chuť k proslovům mě velmi záhy opustila a já pociťuji zlobu nad promarněnou příležitostí. Nic neříkám a jde se na svačinu. Odpoledne máme v plánu navštívit ještě jednu divokou pláž, což otec Olivie komentuje slovy, že žraloci musí také žrát a pokud tam nebudou, tak jen proto, že se v tomto ročním období bojí krokodýlů. Přesto odjíždíme a je pro nás překvapením, jak se může změnit životní úroveň lidí na vzdálenosti několika desítek kilometrů. Dřevěné boudy s plechovými střechami, venkovní ohniště a

prádelny v sudech od nafty. Přesto v této vesnici připravují nejlepší ryby pod sluncem. Na otevřeném ohni pečou místní ženy celé poloviny metrových ryb obalené v různých druzích koření, která lze jen obtížně identifikovat, ale rozhodně spolu s velmi jemným a chutným masem vytvářejí neuvěřitelnou symfonii chutí. Než se ryba připraví, vyjíždíme na průzkum blízké laguny, která vzniká po období dešťů a později zcela vysychá. Je plná nádherných leknínů a její malá hloubka občas přivodí zapeklitou situaci, kdy člun uvízne v náplavu bahna. Stane-li se to při rychlosti 25km/h má tato událost za následek katapultáž osazenstva do laguny. To není žádný problém, zvláště když krokodýli nejsou z nejrychlejších, a tak se většinou cestující stihnou vrátit dříve, než čelisti sklapnou. Náš kapitán je naštěstí znalý místních podmínek, a tak se do restaurace vracíme suší a příjemně naladěni poklidem deštného pralesa. Ryba byla opravdu skvělá.

Vracíme se do ruchu ožvlých ulic. I když jsme uhostili snad každou chuťovou buňku, nedokážeme Olivii mamince odmítnout přírodní hovězí plátky a na největší atrakci Acapulca, skokany do průlivu, se více valíme, než odcházíme.

Skoky do vody se zrodily z nutnosti, když mladí chlapci uvolňovali rybářům lovicím pod útesem zaseklou návnadu. Strastiplná cesta z útesu, kterou bylo nutno vykonat vždy, když háček s návnadou zůstal vžet pod hladinou, přiměla některé z nich, aby zkusili štěstí a v okamžiku, kdy příbojová vlna naplnila skalnatý průliv, vrhali se ze skály střemhlav dolů. Postupem času tyto výkony přilákaly turisty a skokani si tak našli nový způsob obživy. Již od osmi hodin se na skále přesně proti útesu srocuji davy turistů v napjatém očekávání, zda skokani správně odhadnou okamžik, kdy vlna zdvihne hladinu natolik, aby si skokan neprohlédnul dno z větší blízkosti, než mu bylo milé. Je tma a nasvícený útes působí velmi pochmurným dojmem. Konečně začínají po skále stoupat aktéři večerní show. Překvapuje mě jejich věk, pohybuje se mezi dvanácti a třiceti lety. Třicetiletí skokani přeci jenom dávají určitou záruku, že podívaná nebude krvavá. Na vrcholu útesu se ještě jednou pomodlí k panence Marii, jejíž kaplička je jediným osvětleným bodem útesu a již se vrhají vstříc vzdušné hladině. Krásný snímek zátylku člověka stojícího přede mnou dělá čest mému postřehu.

Předpokládám, že kdybych byl skokanem, měl bych vždycky plná ústa korálů na místo zubů. Poslední skokan vylepší své číslo skokem za úplné tmy, a tak se připravuje o možnost odhadnout přesně příchod vlny. Před námi je ještě celý večer, a tak se vydáme na procházku nočním městem. Nikdy jsem nebyl v Las Vegas, ale tak nějak si jej představuji. Ulice rozsvícené jako ve dne, vodopády stékající ze střech domů, hlučná hudba a to vše při provozu D1 ve špičce. „Už abychom byli odsud“, říká Jindra a mluví mi z duše. Někteří lidé si možná libují, když jejich smysly jsou otupeny hlukem a přebytek vjemů utlumí centrální nervovou soustavu, jsem však přesvědčen, že pro prožitky tohoto druhu by měli mít vymezený prostor diskotékových klubů. Pokud se v takový klub promění celé město, je to situace opravdu tristní. Vracíme se do klidu zahrady našich hostitelů a po chvíli odpočinku jdeme balit. Máme pocit, že čím déle jsme na cestě, tím menší máme batohy. Ještě při minulém balení jsem byl schopen ten foťák dostat do horní kapsy. Teď to nejde, i když to vypadá, že jsem ho rozdělil na dva díly. Přemýšlím o vyhození škeblí, ale sám se zaleknu té hříšné myšlenky. „Škeblema to začíná a pasem to skončí“, omlouvám svou hrabivost a podpatkem zatlačím silněji na objektiv. No vida a pak že to nepůjde. Jindra stojí bezradně nad svým batohem, prosebně mě sleduje a v ruce svírá dva kousky prádla. Krčím rameny a ukazuji na koš. Ona pro změnu ukazuje na čelo a později na místo, kde mám škeble. To dám prádlo raději do kapsy. Konečně je zabaleno a já s nápadně vyboulenou kapsou přemýšlím, jak asi bude vypadat dvanáctihodinová noční cesta z Acapulca do Guadalajara. V našem průvodci nás varují, že tato cesta je nejčastěji přepadána nočními bandity. Jsem zvědav, až mě budou šacovat. Peníze máme ukryté velmi fikaně v dámských vložkách a krádež škeblí zřejmě také není to, co by v banditovi vyvolalo pocit uspokojení a dobře vykonané práce. V noci vyjíždíme a v autobusu s námi sedí i na první pohled bohatí gringové, doufám, že případné přepadení půjde především na jejich vrub. Ve dveřích do autobusu nás ještě zkontroluje ostraha a můj kapesní nožik ji uvede v úžas. Musím jej ještě odložit do zavazadlového prostoru. Bandité jsou zřejmě nedílnou součástí Mexika a nikdo nechce, aby se jim něco stalo. Tím nechci říci, že by míra mého hrdinství byla tak vysoká, abych bránil majetek s nožem v ruce. Jindra se usmívá a v zápětí jí tuhne úsměv na rtech. Ostraha totiž nebere v potaz zámek na zipu jejího batohu, který zaujata mojí prohlídkou zapomněla odstranit a otvírá její batoh nevratným způsobem. Znáám svoji ženu dobře a tuším, že tento čin by mohl předznamenat konec životní dráhy úředníka, byť je ozbrojen karabinou. Nečekám tedy, až ho skolí a snažím se jí vtlačit do autobusu. Úředník ale asi nechce brát v úvahu výstrahu v podobě rozšířeného chřípí naběhlého zátylku a barvy zralého granátového jablka a dál se hrabe v zavazadle zcela zaujat svojí prací. Česky pronesené „NO, CO JE TO?“ hláskem, který vystrčí řidiče ze dveří, ho staví do pozoru. Tohle asi naposledy slyšel při výcviku zelených baretů. Koulí hnědýma očima a začíná se bát. Jindra se nadechuje a on jí strká batoh k obličeji, snad aby se bránil. Netušil jsem, že někdy uvidím mexického úředníka na ústupu, ale že ho uvidím v úprku, to by mi nikdo nevnutil. Jako mávnutím proutkem se vytrácí a ostatní cestující mohou nastupovat třeba s mačetou. Oprava zipu je určitě snazší, než oprava úředníkovy sebevědomí. Cesta proběhne v naprostém poklidu.

I když mně by se určitě hodil nějaký akční zážitek. Bandité asi kují pikle v jiné části Mexika, a tak se s potomky Zapaty musíme spokojit jen na dobových fotografiích. V sedm hodin mě probouzí slunce. Do prudce otevřených očí mi pronikají ostré paprsky. Nejsem schopen se rychle zorientovat. Nechce se mi do práce, hučí mi to v podvědomí. Chvění autobusu a předení motoru mě konečně přivádí do reality a já jsem překvapen obrazem krajiny, která se míhá za oknem. Vyprahlé pláně plné skotu se střídají s políčky namodralé agave. Občas se v suché trávě objeví prohlubeň plná kalné vody, která zde zůstala zřejmě z těch lepších časů, kdy byly tyto prerie zavlaženy vydatnými dešti. Na první pohled je patrné, že by koně i krávy nepohrdli douškem pramenité vody. Celkem fádňí obraz mě ještě na chvíli uspává.

Probouzím se právě včas, abych si mohl vychutnat pohled na pokličku smogu pokrývající druhé největší město v Mexiku, Guadalajara.

Ing. Jindřich Papež

Zájezd do Srbska

Ve dnech od 4. do 5. května 2017 se konal školní zájezd Svobodné chebské školy do Srbska.

Účelem tohoto výletu bylo seznámit studenty nižšího a vyššího gymnázia s kulturou, historií a kouzelnými místy tohoto kraje.

Studenti a dokonce i učitelé, kteří nás zde provázeli, se dozvěděli mnoho nových a zajímavých věcí.

Navštívili jsme kostely, kaple, pomníky, lázně, muzea a mnoho dalšího.

V areálu, ve kterém jsme bydleli a trávili mnoho času (v Klubu Budimlija), jsme také měli možnost sportovat a vyráželi jsme na procházky po okolí.

Zájezd do Srbska jsme si velmi užili, díky přívětivému přivítání zdejších lidí a našemu panu učiteli, který ze Srbska pochází a zařídil nám tento výlet.

Helena Simonová

Já osobně jsem nápad pana učitele Petara na výlet do Srbska uvítal s velký nadšením. Nadšením nejen z toho, že se podívám do pro mě zcela nové lokality, ale také proto, že poznám místo, kde se narodil jeden z mých oblíbených učitelů. I přes náročnou cestu danou velkou vzdáleností, jsem neztratil nic z nadšení a z mého velkého očekávání. Jsem velmi rád, že výlet má očekávání ještě daleko předčil. Pan učitel pro nás připravil bohatý, zábavný i poučný program a myslím, že mohu mluvit za všechny, že jsme mu velice vděční.

Matouš Pánek

Pohledem učitele:

František se rozběhl, nakopl míč plnou silou a ten se mohutným obloukem přenesl přes půl hřiště. Za letu a za obdivného vydechnutí tří českých, ale oddaných fanynek míč bez dlouhých příprav vypálil útočník na odkrytou srbskou bránu. „Ach! Och! Né! Ano!“. Branka, ne brankář a tyč. Kdo to zhatil české plány? Stojí v bráně, nebojí se a drží srbské naděje až do posledního hvizdu... Pan učitel.

Sára: „To je ta vybombardovaná továrna?“

Bára: „Ne, to je asi fotbalový hřiště.“

Mára: „A jaká se tu hraje liga?“

Srbští celníci. Hňupi. Kalašnikov v ruce. Ti jsou kulturnější. Bosenská hranice. Drzý Chorvat. Pájo, dej mu jednu vodu. Tu perlivější! Dej mu dvě, blíží se druhej. A kup mu kafe. A jsme bratři - rozumíš tomu? Půlnoc. Kde je tady záchod? Maďarská hranice. Ty cigarety jsme měli rozdat mezi děti a nechali by nás jet dál. Hodina po půlnoci. Pana řidiče zastřelí? Už musím čůrat! Druhá po půlnoci. Sláva! Ale cigarety si nechali...

“Nepi tu vodu!”, pozdě, napil se. To je čistý kraj, všechno přírodní a bez konzervantů. „Do toho vodopádu určitě načůrala místní flóra a fauna a vy se v tom koupete, kluci!“ „Přijde na vás průjem a horečka, bezesné noci a propocené večery a na nás přijde vaše maminka, až se vrátíme.“ Maminka jediná nepřišla. Byla hodná a děti taky.

Mgr. Jan Chromý

Sportovní úspěchy

Jménem svým a jménem pana učitele Aleksiče bych srdečně chtěl poděkovat všem, kteří se zúčastnili a pomohli nám se dostat až do krajského kola. Všichni jsme byli jako jeden, společně jsme se snažili, tvrdě pracovali a díky tomu jsme dosáhli tak skvělého výsledku. A myslím si, že kdyby nás v krajském kole většina nechyběla, mohli jsme uhrát výborný výsledek i zde. Ale i tak všem co s námi hráli děkuji a chtěl by vás všechny pochválit za úžasné výkony a hlavně za to, že jste měli stále na paměti naše motto: My nemusíme, my chceme.

Jan Sládek

Dětský den

O oživení programu prvního stupně se postarala naše družina a její skvělé vedení s pomocí žáků sekundy. Dětský den na krajině výstavě sklídil mnoho úspěchů. Mezi úkoly nechyběl minigolf, bowling, chůze na chůdách, shazování plechovek nebo chytání rybiček. Zábavné pohybové úkoly proplétaly otázky o bezpečnosti chování a jízdě na kole. Sekunda potrénovala spolupráci v menších i větších skupinkách, chování k mladším dětem a vzájemný respekt. Pro všechny byla připravena sladká tečka.

Je zoo vždy správné řešení?

Za chvíli nám začnou prázdniny a spousta z nás asi zavítá do nějaké zoo, ať už větší nebo menší. A já nebudu výjimkou. Jako pokaždé se ale zamýšlím nad otázkou, zda-li je zoo to nejlepší řešení.

První příklad, k čemu jsou zoo dobré, je asi zachraňování živočichů, jež jsou na hraně vymření. Jako například panda velká. Nebýt nás, toto oblíbené zvíře by se už asi řadilo na seznam vyhynulých zvířat. Určitě se mají zvířata lépe v zoo než v cirkuse, mají výběhy, je o ně pečováno, nežijí v zimě nebo moc velkém horku, a také nemají přirozené nepřátele. V zoo vám antilopa pravděpodobně neumře z důvodu, že by ji zakousl gepard (to vám spíš plaměňáka ukamenují děti). Avšak je toto vždy dobré?

Dravé šelmy vyrůstající v zajetí nejspíš nikdy nebudou schopni lovu tak, jako by byly, kdyby vyrůstaly v divočině. Asi to nebudou potřebovat, avšak když bychom je chtěli vrátit zpět do přírody, (jako např. Česká republika vrací koně převalského) tak by si nejspíš poradily, ale hůř než šelmy vyrůstající zde. Samozřejmě je lepší když nějaké zvíře žije v zoo, než aby shořelo v deštném pralese, který byl vypálen kvůli pěstování nějaké výnosné plodiny, avšak některá zvířata se v zoo nemají nejlépe. Co takoví delfíni, kapustňáci, rejnoci a další mořská stvoření? Srovnejte si ten bazének, který mají v zoo s moři a oceány, ve kterých by mohli plavat ve volné přírodě.

Téměř každé dítě má rádo zoo. Může naživo vidět své oblíbené zvířátko, dozvědět se o něm něco zajímavého, ale časem si uvědomí, že ten krásný tygr by se měl lépe tam, kam patří. Že radši bude za šťastného lovčího tygra ve volné přírodě, kterého uvidí v dokumentu v televizi než za toho sklíčeného, co sedí někde v koutě svého malého výběhu v zoo.

Sára Křivková

Den olympioniků

Jako každý rok, i letos připravil kolektiv učitelů pro studenty, kteří se nebojí svojí tváří a znalostmi reprezentovat školu ve vědomostních i sportovních soutěžích den olympioniků. Na olympioniky čekala soutěž složená z fyzicky nenáročných, ale kolikrát záložných úkolů. Učitelé i žáci se bavili nad neúspěšnými pokusy obejít pravidla jednotlivých úkolů. Po logických úlohách nebo "Kimovce" na všechny čekalo pohoštění. Nechyběly Papežovy burgery, Flaškův sójový šleh, nebo zelenina kvartou krájená.

Velké díky patří panu Křivkovi za krásný a velice chutný dort. Celé odpoledne dobrovolně (!) strávené ve škole bylo plné pohody, smíchu a zábavy.

Zpravodaj SCHŠ
Zpravodajství, rozhovory,
novinky a akce na SCHŠ

Najdete nás na Youtube:
Zpravodaj SCHŠ
kontakt:
zpravodaj.schs@gmail.com

předmět	okresní kolo	umístění	krajské kolo	umístění	celostátní kolo
matematika	Křivková Sára	1.	Minh Tu Uyen Hoang - Dana	3.	
	Beer Jiří	9.	Minh Thao Le - Tina	4.	
	Karhan Matěj	15	Uldrich Brunno	4.	
	Bureš Daniel	18.	Křivková Sára	9.	
	Rubický Radek	24.	Huyen Nguyen Dao Khanh	8.	
			Půlpán Petr	10.	
			Beer Jiří	20.	
			Karhan Matěj	25.	
biologie	Beer Jiří	3.			
německý jazyk	Dvořáková Marie Kateřina	1.	Lindová Stella	5.	
	Lindová Stella	2.			
	Uldrich Brunno	6.			
	Šnajdrová Natálie	7.			
anglický jazyk	Dlouhý Tomáš	3.			
	Huyen Nguyen Dao Khanh	4.			
	Köhler Mathias	4.			
	Mikuš Jan	4.			
	Fencel Ondřej	6.			
dějepis	Beer Jiří	1.	Beer Jiří	1.	
	Plášilová Eva	6.	Plášilová Eva	4.	
zeměpis	Veleba Jindřich	2.	Beer Jiří	3.	
	Beer Jiří	1.			
	Uldrich Artur	4.			
	Karha Matěj	2.			
fyzika	Poupa Martin	2.	Poupa Martin	1.	
	Beer Jiří	3.	Karhan Matěj	3.	
	Karhan Matěj	4.	Křivková Sára	4.	
	Artamonov Denis	5.	Bureš Daniel	5.	
	Simonová Helena	6.	Hána Petr	11.	
	Hána Petr	5.			
	Bureš Daniel	6.			
	Šmrhová Pavlína	7.			
	Uldrich Brunno	3.			
	Křivková Sára	7.			
chemie	Bureš Daniel	3.	Bureš Daniel	12.	
	Poupa Martin	7.	kat. C	6.	
			Půlpán Petr	12.	
			kat. B	12.	
český jazyk	Bureš Jan	2.	Bureš Jan	5.	
	Erbenová Barbora	8.	Plášilová Eva	5.	
	Plášilová Eva	2.	Rubášová Šárka	4.	
	Kamírová Vanesa	mimo soutěž			

Poděkování:

Náš velký dík patří všem redaktorům, kteří se v průběhu roku podíleli na krásných 4 číslech, Evičce Plášilové za korekci textu, která nikdy neřekla ne (děkuju, děkuju, děkuju), všem učitelům a jejich článkům, na které jsme se těšili a všem Vám, kteří jste vzali jedno z čísel do ruky a alespoň kousek z něj jste si přečetli. Moc si toho vážíme!

PS: Naše snaha byla oceněna! A to prvním místem v Karlovarském kraji a postupem do celostátního kola v soutěži Školní časopis roku!

Děkujeme redaktorům:

Ing. Jindřich Papež

Mgr. Jan Chromý

Jan Bureš

Jan Lhota

Jan Sládek

Daniel Šverdík

Barbora Erbenová

Natálie Šnajdrová

Helena Simonová

Matouš Pánek

Sára Křivková

Šéfredaktor : Mgr. Martin Flaška
Redakce a grafika : Barbora Erbenová
Korekce: Eva Plášilová

